

Díky, Benedikte!

Všichni dobře víme, že náš **papež Benedikt** pro únavu a vyčerpání dne 28. února tohoto roku odstoupil z papežského úřadu. Nyní už známe jeho nástupce - je jím papež František, původem z Argentiny. Provázejme svou modlitbou nového římského biskupa i jeho předchůdce!

Papež Benedikt si zaslouží naše velké poděkování. Mnohými možná nebyl tak oblíbený jako Jan Pavel II. - bylo to jistě z velké míry zapříčiněné i tím, že byl spíše plachý a vystupování v médiích nemiloval. Přesto zaslouží velký dík. Za svoji pokoru, se kterou - i přes svou nesmírnou vzdělanost - zastával svůj úřad. Za to, že vedl církev statečně a uvážlivě ve velmi nelehkých časech. Za krásná a moudrá slova jeho promluv, knih a encyklik. Díky za to vše i za mnohé další, otče Benedikte!

Bude nejlepší, když zde nyní dáme prostor přímo jemu - nyní již bývalému papeži Benediktovi. Ten dne 11. října minulého roku - v den 50. výročí zahájení II. vatikánského koncilu - zahájil takzvaný **Rok víry**, který potrvá do slavnosti Ježíše Krista Krále 24. listopadu tohoto roku.

Sám papež Benedikt při této příležitosti ve svém listu Brána k víře mimo jiné napsal: *Brána víry nám otevírá cestu pro celý život.*

Vstoupit do brány víry znamená vydat se na cestu, která trvá po celý život. Tato cesta

začíná křtem, díky němuž smíme Boha nazývat Otcem, a končí tehdy, když skrze smrt projdeme do věčného života. Celá církev se musí jako Kristus vydat na cestu z pouště na místo života, k přátelství s Božím Synem, k Tomu, který dává život, a to život v plnosti. Je to o to důležitější právě proto, že dnes velké množství lidí postihla hluboká krize víry.

Víra je naším celoživotním společníkem, díky ní můžeme vnímat úžasná díla, jež pro nás Bůh činí.

Když se apoštol Pavel blížil ke konci svého života, prosil svého žáka Timotea, aby „usiloval o víru“. Cítíme, že tato výzva směřuje i ke každému z nás, abychom ve víře nezlenivěli. Víra je naším celoživotním společníkem, který nás uschopňuje, abychom stále novými očima

ma vnímali úžasná díla, jež pro nás Bůh činí. Víra se soustředí na to, aby vnímala aktuální znamení času, a každého z nás zavazuje, aby se stal živým znamením toho, že vzkříšený Pán je přítomen ve světě. Více než co jiného dnes svět potřebuje věrohodné svědectví těch, jejichž mysl i srdce jsou osvíceny Božím slovem.

Posilnění vírou očekáváme „nová nebesa a novou zemi“.

Víra nás uschopňuje, abychom poznali Krista. A jeho láska nás vybízí, abychom mu sloužili všude tam, kde se on stává našim bližním na cestě životem. Posilnění vírou a nadějí upřeme svůj zrak na své působení ve světě a přitom očekáváme „nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost“ (2 Petr 3,13).

Jedině v Kristu můžeme hledět do budoucnosti.

Kéž tento Rok víry znovu utvrdí náš vztah s Kristem, neboť jediné v něm se skrývá jistota, s níž můžeme hledět do budoucnosti, a jediné v něm se skrývá záruka skutečné a trvalé lásky. Slova apoštola Petra představují konečný pohled na víru: „A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše“ (1 Petr 1,6–9).

Kéž tento Rok víry znovu utvrdí náš vztah s Kristem, jak po tom touží Benedikt XVI.!

o. Petr

MEDITACE

MARIE HOLKOVÁ

KDYBY VŠICHNI JIDÁŠI SVĚTA
STOKRÁT TĚ ZASE ZRADILI,
KDYBY VŠICHNI KATANÉ SVĚTA
SVOU KRUTOST
NA TOBĚ BROUSILI,
KDYBY VŠICHNI PILÁTI SVĚTA
STOKRÁT TĚ ZNOVU UKŘÍŽOVALI,
TY VÍTĚZNĚ PŘEKONÁŠ ZLOBU,
POKAŽDĚ ZNOVU
VSTANEŠ Z HROBU.

AŤ SVĚT SE VYSMÍVÁ TVĚ KRÁSE,
TY DENNĚ LIDSTVU NABÍZÍŠ
LÁSKU A MÍR NA CESTĚ K SPÁSE,
S NÍ LEHČEJI SE NESE KŘÍŽ.
TY STÁLE MILUJEŠ NÁS VŘELE,
AČ JSME JEN PYTEL
PRÁZDNÉ PÝCHY.
RŮŽE RAN RDÍ SE NA TVÉM TĚLE
ZA NAŠE SLABOSTI A HŘÍCHY.

JEDNOU U NEBESKÝCH BRAN,
JEŽÍŠI POKORNÝ, TICHÝ,
PRO RUDÉ RŮŽE SVÝCH RAN
ZAPOMEŇ NA NAŠE HŘÍCHY.

**Ať vás síla Kristova vzkříšení posílí,
abyste našli odvahu vstát
a prožít velikou radost a svobodu
z Ježíšova vítězství.**

Redakční rada

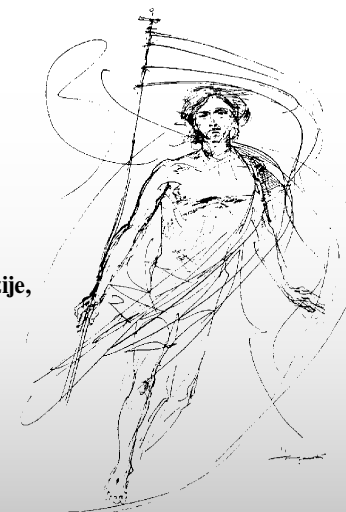

Ježíš vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj.“ (Jan 20,27-28)

Zdá se, že v našem světě platí jen zákonitost boje, zákon silnějšího, prohnanějšího a bezohlednějšího, a že vše je ochromeno materialismem a egoismem. Apoštol Tomáš se přesvědčil, že Ježíš Kristus opravdu žije, že je mocnější než všechno zlo a že láska Boží je silnější než smrt. Navzdory tomu, co vidíme kolem sebe, navzdory tomu, co vidíme sami v sobě, věrme spolu s Tomášem v moc Boží lásky a žijme s Tím, který žije!

Požehnané velikonoční svátky přeje a vyprošuje

**Mons. Jiří Mikulášek
generální vikář brněnské diecéze**

PROŽILI JSME

Boží slovo na rok 2013

Jak je v naší farnosti již řadu let zvykem, tak i na počátku tohoto roku jsme měli možnost do něj vykročit posílení osobním Božím slovem. Boží slovo jsme si vyprošovali v pátek 4. ledna po večerní mši sv. a potom následující dva čtvrtky při tichých čtvrtěčních adoracích.

Také v Josefově byla tato možnost ve čtvrtek 10. ledna po večerní mši sv.

K dispozici bylo více jak 600 kartiček vyprošených slov, o něž se „postarali“ členové charizmatických společenství naší farnosti.

O. Petr za nás všechny vyprosil slovo pro farnost:

**Požehnán buď Hospodin, že vyslyšel mé prosby!
Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá.**

(Žalm 28,6-7a)

Toto slovo, a mnoho dalších užitečných informací, naleznete také na našich farních internetových stránkách: www.farnost.estranky.cz

P. Martínek

UGANDA

O tom, že jsou ve světě země, kde není samozřejmostí školní docházka, lékařská péče, dostatek kvalitního jídla apod. jistě všichni víme. Jedním z takových míst je Uganda. Jak se tam žije a pracuje, nám 14. prosince 2012 přijela povědět lékařka Barbora Šilhárová. V současné době tam pracuje na klinice Jana Pavla II.

Uganda je asi 3x větší než Česká republika a má 35,5 milionů lidí (z toho zhruba 33% katolíci, 33% protestanti, 18% muslimové a zbytek tvoří různá další náboženství). Průměrná porodnost je 8 dětí na rodinu a hodně se rodí dvojčata. Uganda se nachází v Africe při Viktoriině jezeře. Proto je tam hodně zeleně a přezdívá se jí Zelená perla Afriky. Přesto je strava jednotvárná a chudá na bílkoviny. Lidé jedí 2x denně. Je to hlavně banánová kaše s cibulkou a něco jako krupičná kaše ze sušeného bílého kořene s arašidovou omáčkou. Blízko jezera jsou dostupné ještě ryby a fazole. Ovoce mají, jen když dozrává na stromech. Úředním jazykem je angličtina a hlavním domorodým jazykem je svahilština. Dále se

Setkání s MUDr. Barborou Šilhárovou

používá asi 40 jazyků, proto je nutné, aby místní člověk tlumočil.

V roce 2009 v Ugandě začala pomáhat česká charita, později tuto službu převzala charita slovenská. V Ugandě je zhruba 7,8 % obyvatel HIV pozitivní. Velmi často se přenáší nemoc z matky na dítě (pravděpodobnost je asi 40 %). Pokud je žena ale správně léčena, procento přenosu na dítě se snižuje. Muži mají oficiálně 4 - 5 manželů, kolik mají dětí, ale většinou neví. Pokud nemocné dítě zůstane v rodině, často ho rodina nechá zemřít hladem. Jídlo dají radši zdravým dětem a také zdravotní péči

si lidé musí platit celou. Bez léčby 99% dětí umírá do 5 let svého života. V případě dobré léčby je velká šance na uzdravení. Lidé se dožívají 30 - 40 let. Z důvodu této nemoci chybí střední generace. O děti se často starají prarodiče. Děti jsou také zvyklé starat se sami o sebe.

Cílem kliniky Jana Pavla II. je poskytovat kompletní a kvalitní zdravotní péči, včetně očkování. Mají zde nejlepší laboratoř v Ugandě, ale na naše podmínky je nedostatečná. Pomáhají děti připravit na život. Vyučují je hygieně, pomáhají se vzděláváním, podvyživeným dětem dávají stravu. Provádí lékař-

skou péči v domácnostech, ve školách, ale také v těžko dostupných místech, kam také přináší léky. Velkým problémem jsou potkani, lidé mají od nich často okoušané nohy. Proto do vesnic kupují kočky. Podpora rodin není finanční, ale naturální nebo charita platí školné, asi 80,- Kč na trimestr, což je pro rodinu často nedostupná částka.

Celé povídání bylo zajímavé a doprovázené názornými fotografiemi.

Všichni farníci měli možnost podpořit toto dílo při dobrovolné sbírce.

B. Bílíková

RUKA

Věra Gajdošíková

Pohládit umí -
dokáže druhé vést -
nabídnout pomoc -
obdělávat poušť...
Však dokáže se
také sevřít v pěst,
bezcitně ublížit,
či chladně
stisknout spoušť...
Co do vínku jí vložil
Stvořitel.

I když to většinou
je pouhým snem?
S láskou jí stvořil-
lásku po ní chtěl...
Ta ruka na kříži
je toho příkladem

Vánoční koncert Komorního pěveckého sboru Danielis

V pátek 28. prosince se uskutečnil v našem kostele koncert pěveckého sboru Danielis z Rousínova. Krásně nám svým vystoupením plným málo známých, ale krásných koled a vánočních písní, i dalších skladeb zpestřili vánoční čas.

Pár informací o tomto sboru: Je to smíšený pěvecký sbor věčně mladých hudebních nadšenců existující od roku 2000. Ve svém repertoáru má více než 150 skladeb. Doménou sboru je interpretace duchovní hudby nejrůznějších stylů od středověku až po současnost - „klasická“ hudba, spirituály, vánoční písně a koledy apod., ale též lidová, populární i jazzová. To vše ve vlastním aranžmá, ať už a cappella či s instrumentálním doprovodem - zobcová flétna, příčná flétna, housle, saxofon, trombón, kytara, klávesy, „bici“.

Škoda, že tuto možnost slyšet krásnou muziku využilo tak málo lidí. Asi nás hodně zasahuje svět televize a počítačů. Věřím, že všichni přítomní byli obohaceni, svědčil o tom i častý potlesk. Tak třeba při dalším koncertě na viděnou.

A. Tlachová

Vystoupení souboru Danielis z Rousínova

MY TŘI KRÁLOVÉ JEDEME K VÁM

Tříkrálová sbírka 2013

Třináctá celostátní Tříkrálová sbírka se konala v naší obci 5. ledna 2013 – den před svátkem Tří králů.

Jako každý rok byla na začátku, v osm hodin, sloužena mše svatá – letos ji sloužil nejen náš o. Petr, ale i o. Marek Orko Vácha. Na konci mše svaté se před oltářem objevili tři králové, kteří povzbudili všechny koledníky a o. Petr udělil všem požehnání s prosbou, aby ho předali do všech (domů) rodin.

Potom se všichni přesunuli na Obecní úřad, kde vytvořili 21 skupinek koledníků – králů. Po krátkém zahájení a laskavém povzbuzení starostou Vlastimilem Jansou

se skupinky rozešly po celé obci.

Již za necelé tři hodiny byl znám výsledek sbírky. Činil 116.785,- Kč, (tedy o 259,- Kč více než loni). Za třináct let se v naší obci vykoledovalo 1.276.732,- Kč.

Děkujeme všem štedrým dárcům a prosíme, ať vám Bůh žehná.

Poděkování patří také koledníkům, kterých bylo téměř sto, panu starostovi a Obecnímu úřadu za spolupráci a pohoštění pro koledníky, o. Petrovi za požehnání a také všem, kteří nám pomáhají.

*Vojtěška Kršová
vedoucí FCH,
koordinátorka sbírky*

Při první dětské mši sv. v tomto roce (2. 1.) vystoupily u nás už tradičně se svým představením děti z Moravského Žižkova

Nejpilnější v docházení na loňské roráty byly děti z 5. třídy. Odměna byla netradiční: noc na faře s večeří, hrami a s promítáním filmu. Naštěstí vydatně pomohli rodiče, takže se vše zvládlo... Motivace pro příští advent?

I nadále se každé pondělí mezi devátou a půl dvanáctou dopoledne schází na faře Klub maminek

NÁVŠTĚVA BAZILIKY MINOR VE FILIPOVĚ

Tato bazilika je nejmladší mariánskou svatyní v Litoměřické diecézi a je zasvěcena Panně Marii, Pomocnici křesťanů. Asi před 150 lety zde byla zázračně uzdravena mladá dívka Magdalena Kadeová. Trpěla nevléčitelnou nemocí. S důvěrou a vroucností se modlívala k P. Marii. Jednoho dne došlo k zázraku, zjevila se jí Matka Boží, která jí přislíbila uzdravení. A tak se také stalo. Toto zjevení se událo dne 13. ledna 1866 ve čtyři hodiny ráno. Od této doby začaly k milostnému domku putovat zástupy lidí, aby se zúčastnily mše sv., která se zde v tuto hodinu na památku uzdravení koná.

Dne 12. ledna jsem vyjela na pouť s farníky ze Žarošic na toto mariánské poutní místo na severu Čech ve Filipově i já. Moje touha navštívit poutní místo Filipov trvala asi 20 let a až v tomto Roce víry mi Pán dal milost se jí zúčastnit, a to díky otci Pohankovi a bratrům Bohúnovým. Při cestě jsme se zastavili v Praze - Strašnicích v kostele Neposkvrněného početí P. Marie, postaveném po revoluci. Kostel je moderní a velice krásný. Pak jsme v Karlíně navštívili překrásný chrám sv. Cyrila a Metoděje. Další zastávka byla na poutním místě v Mariánských Radčicích u Mostu, kde se zrovna konala pouť. Zdejší pan farář byl hluboce dojat vysokou návštěvností. Kostel Panny Marie Bolestné i jeho okolí byly v žalostném stavu. Cestou jsme ještě navštívili baziliku Nanebevzetí Panny Marie, která je opět překrásná. Poté jsme pokračovali zvlněnou krajinou Lužických hor do Šluknova. Cestou hustě sněžilo, silnice namrzaly a klouzaly. Při tomto nočním dobrodružství jsme silně vnímali pomoc P. Marie a sílu modlitby za šťastný příjezd do cíle.

Ve Šluknově na nás čekal o. Pavel Procházka s teplým občerstvením. Ohřáli jsme

se, teple se přioblékli a o půlnoci jsme vyšli pěšky ze Šluknova do Filipova, vzdáleného asi 15 km. Venku foukal vítr, hustě sněžilo a teplota se pohybovala pod bodem mrazu, asi kolem -10 °C. Putování lesní krajinou pro nás bylo novým zážitkem. Po třech hodinách plynulé chůze jsme přišli do baziliky, která byla již téměř zaplněna poutníky. Navštívili jsme boční vytápěnou kapli, kde je zachována pod sklem část země, na které stála P. Maria při svém zjevení. Tam si každý mohl vykonat soukromou adoraci. Měla jsem co dělat, abych po náročné noci neusnula. Přesně ve čtyři hodiny pak začala v kostele mše sv. za účasti biskupa Baxanta a dalších 26 kněží, českých i německých. K mému překvapení tam byl i o. František Lízna a řádové sestry z Jiřetína. Kostel je velice krásný a moderní, ale velmi chladný.

Po mši sv., asi v 6 hodin, jsme zamířili k domovu. Během cesty jsme měli ještě zastávku v Libici nad Cidlinou u sochy sv. Vojtěcha a Radima. Domů jsme dorazili v neděli 13. ledna kolem oběda.

Přestože to byla vyčerpávající cesta, přijeli jsme duchovně velmi posílení a občerstvení. Je to úplně něco jiného, než na co jsme zvyklí my. Nikdy jsem si nemyslela, že bych v tak náročných podmínkách a zimě zvládla pěší putování. Ale touha srdce a důvěra v Boží prozřetelnost dělá divy. A tak mi nezbývá nic jiného, než poděkovat Panně Marii za pomoc, obzvláště při náročném úseku cesty a vás, milí farníci, pozvat k účasti třeba v příštím roce.

Za účastníky Anna Otrhalíková

ZIMNÍ „BOBRODRUŽSTVÍ“ 2013

Letos už podruhé vyrazila skupina nadšenců pro zimní sporty na farní lyžařskou dovozenou do rakouského šumavského městečka Schlögl. Pro velký úspěch loňského pobytu se tentokrát přihlásilo tolik zájemců, že někteří menší spali na postelích s většími a jeden otužilec dokonce v lyžárně. Každopádně se všem pobyt líbil, i když při bližším zkoumání bylo zjištěno, že lyžování na exkluzivních sjezdovkách není ani zdaleka to hlavní.

Namátkou uvádíme několik odpovědí na otázku „Co se ti na horách nejvíc líbilo?“

„Nejlepší byl ten guláš!“

„A ten poryč byl taky výborný“

„V aquaparku to byla paráda!“

„Byla tam úplně nejlepší parta.“

„Nejvíce se mi líbily hry.“

„My jsme se nejvíce těšili na večerní přiběhy.“ *(pozn. autora - byla to směs příběhů z knihy Černá sanitka a zážitků z dětství*

o Josefa Bobra Kubeše; dodnes se některé menší děti bojí jít na WC i za bílého dne ☺)

Několik účastníků tady s překvapením zjistilo, že se dá bez větší újmy přežít týden bez televize a bez počítače...

Vzhledem k aktuální politické situaci jsme byli připraveni také na oslavu první přímé volby prezidenta a to na sjezdovce, která nesla příznačné jméno Schwarzenberg. Sjezdovka jménem Zeman tam ovšem nebyla...

Oproti loňskému pobytu, kdy panoval po celou dobu třeskutý mráz, jsme letos zažili snad opravdu všechny druhy zimního počasí. Od hustého sněžení, přes modrojasné slunečno, až po závěrečnou oblevu s deštěm. Ale byla to POHODIČKA! Díky patří o. Josefovi za duchovní službu, o. Petrovi, který vážil dalekou cestu, aby nás podpořil a také posílil legendárním poryčem a hlavně všem, kteří nás doprovázeli svými modlitbami.

ma

DUCHOVNÍ OBNOVA BŘEŽANY

Po řadě děkanátních setkání, která se konají pravidelně každý 3. nebo 4. pátek v měsíci v některé z okolních farností, se naskytla další „děkanátní akce“ – postní duchovní obnova pro mládež v Břežanech u Znojma.

Odjížděli jsme na Popelčín středů po večerní mši svaté. Setkání se zúčastnili mladí z Bojanovic, Hodonína, Dubňan, Lužic a Násedlovic. Přivítal nás zasněžený areál zámku v Břežanech, který slouží jako domov pro osoby se zdravotním postižením a působí zde také Kongregace sester svaté Hedviky. Kromě každodenních mší svatých a modlitby breviáře byly na programu hry, přednášky, film, křížová cesta a poslední večer všemi oč-

kávaná celonoční adorace. Také jsme využili bohaté sněhové nadílky a postavili iglú, dokonce se našlo i pár odvážlivců, kteří v něm přenocovali ☺. Po úklidu a rozloučení se sestrami jsme v sobotu dopoledne odjížděli

naplnění Boží přítomností i novými přátelstvími.

Děkuji všem zúčastněným, zvláště organizátorům o. Karlovi a o. Bohouškovi a těším se na další setkání.

za zúčastněně
Lucie Bohúnová

Dne 9. března letošního roku jsme si připomněli

*50. výročí kněžského svěcení
otce biskupa Petra Esterky.*

*K tomuto významnému jubileu mu blahopřejeme
a do dalších let přejeme a vyprošujeme
hojnost darů Ducha sv., zdraví, sílu
a radost z jeho biskupské služby.*

o. Petr a dolnobojanovští farníci

Soutěž Bible a my

I letos se naše farnost zapojila do celostátní soutěže o znalostech Bible. V listopadu proběhlo školní kolo. Jak dopadlo – tady jsou vítězové:

1. kategorie (3., 4. a 5. třída) – **Veronika Bohúnová, 4.B**

2. kategorie (6. a 7. třída) – **Radim Zámečník, 7.A**

3. kategorie (8. a 9. třída) – **Jakub Blažek, 8.B**

Vítězové postoupili do **regionálního kola**, které se uskutečnilo ve Strážnici.

Do **celostátního kola** postoupil **Radim Zámečník**. Soutěžní klání se konalo v prostorách Stojanova gymnázia na Velehradě. Radim o tom napsal:

Ve středu 6. února jsem se vydal s paní katechetkou Dvořákovou na Stojanovo gymnázium na Velehradě. Ráno jsme nasedli na vlak, který nás odvezl na místo. Soutěže se zúčastnilo na 150 soutěžících. V deset hodin jsme začali psát písemný test. Během opravování testů jsme poslouchali sbor Stojanova gymnázia, který zazpíval hodně krásných písní.

V jednu hodinu jsme se dozvěděli jména vítězů. Já jsem se umístil na sedmáctém místě. Po soutěži jsme se šli podívat do zdejší známé baziliky. Byla pro nás připravena také zajímavá prohlídka kláštera. Vpodvečer jsme se vrátili domů. Unavení, ale plní krásných zážitků.

A. Tlachová

Ovečky, vlka sa nebojte... aneb Moravské pašije Víti Marčička

Po čtyřech letech jsme měli opět možnost přivítat u nás výborného herce Vítu Marčička a také jeho syna, kteří přijeli s představením Moravské pašije. Zahráli ho v pátek 15. března v našem kostele.

Biblické téma zpracoval Víťa svým vlastním způsobem – prolínal se tu život dvanáctiletého kluka z Valašska, který mluvil s Kristem (ale nemá o tom, podle slov pana faráře, s nikým mluvit, aby ho nepovažovali za blázná) a jednání židovské Velerady a Pilátův soud. Hodně silně vyjádřil i Jidášův příběh a hlavně Ježíšovu smrt a to, že hned sestoupil do pekel, aby vzal k sobě spravedlivé.

Na konci opět nechyběl ještě zajímavý komentář a také ukázka toho, jak se Víťa doma ve stodole učil létat ☺. Věřím, že to byl pro všechny krásný a silný zážitek.

A. Tlachová

Hra Moravské pašije od Víti Marčička

Ve středu 13. března byl při konkláve zvolen náš nový papež František I., civilním jménem Jorge Mario Bergoglio, původem z Argentiny. Protože volba proběhla až po uzávěrce tohoto čísla Cesty, přinášíme vám o něm pouze krátký článek až na tomto místě našeho časopisu. Jistě budeme mít i další příležitosti se s novým papežem na stránkách Cesty setkat...

Jorge Mario Bergoglio se narodil 17. prosince 1936 v Buenos Aires v Argentíně. Kněžské svěcení přijal 13. prosince 1969. Působil poté jako magistr noviců v San Miguel, kde také vyučoval teologii. V letech 1973–1979 byl představeným jezuitské provincie v Argentíně a v letech 1980–1986 pak rektorem filozofické a teologické fakulty v San Miguel. Když dokončil svůj doktorát v Německu, působil v přímé pastoraci v Córdoba.

V roce 1992 byl jmenován pomocným biskupem v Buenos Aires, roku 1998 pak arcibiskupem tamtéž. Působil i jako ordinář argentinských věřících východního ritu. V letech 2005–2011 byl předsedou Argentinské biskupské konference. Papež Jan Pavel II. ho v roce 2001 jmenoval kardinálem. Během svého duchovního působení byl vždy člověkem, který měl blízko k chudým a slabým.

Zvolen papežem byl 13. března 2013 při pátém hlasování kardinálů.

Bože, tys povolal svého služebníka Františka, aby jako nástupce apoštola Petra vedl tvůj lid; dávej mu sílu, aby věrně plnil, čím ho Kristus pověřil, a aby posiloval své bratry a sestry. Celá církev, ať je s ním spojena poutem jednoty, lásky a pokoje, abychom pod jeho vedením směřovali k tobě a u tebe dosáhli plnosti pravdy a života. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen

Tichá radost ve mně...

Chci svědčit o tom, že mám v srdci dar radosti, a proto se dokážu usmívat a mít dobrou náladu, i když jsem nemocná a ke svému přemísťování potřebuju vozík. Je to taková zvláštní, tichá radost.

Svědčím o tom, že si tento dar lze od Boha vyprosit. Prosila jsem o něj s celým společenstvím při Kurzu charizmatické obnovy v roce 2001. Je velice dobré, že tuto možnost zde máme a že jste ji už mnozí využili.

Neznamená to ovšem, že tam ta radost už nějak automaticky je. S Boží milostí se musí stále vědomě spolupracovat. A to se mně pochopitelně někdy také nedaří. Je třeba se na Boha „napojit“ hlavně modlitbou. Snažím se o ni sama a také vím, že se za mě modlí spousta dalších lidí, a tak mi pomáháte.

Nemoc se u mě projevila v roce 1994 zánetem očního nervu, pak se přidávaly různé další problémy, ale až o tři roky později mi byla potvrzena diagnóza G 35 – roztroušená skleróza. Přesně si ten den pamatuju. Bylo to v postní době, právě v pátek. Už dříve jsem slíbila, že budu čist III. zastavení křížové cesty – O nemoci. A tak jsem četla „...Ježíš vykročil odhodlaně, s velkou láskou a touhou splnit poslání a přece vzápětí padá. Duch je ochoten, ale tělo slabé...“

Naše situace bývá komplikována tím, že selháváme duševně. Počáteční bidu a bolest vyplývající z nemoci nějak přežijeme v naději, že všechno bude zase dobré. Ale v okamžiku, kdy zjistíme, že do konce života ponese nevyléčitelné následky, přichází pád. Pád do malomyslnosti, duševní mdloby, apatie a nezájmu. Ležíme v prachu vyděděnosti z normálního života. Je těžké se zvednout jenom proto, že je třeba dál nést kříž.

„Prosíme Tě, Pane, pomoz všem, kteří prožívají svůj pád do bezradnosti. Otevři jejich duchovní zrak pro hodnoty, které mohou vytvářet, jestliže se odhodlají nést svůj kříž dál ve tvých stopách...“ Postupem času zjišťuji, jak moc jsou tato slova pravdivá. V roce 2000, ve svých 44 letech, jsem začala potřebovat pro svou přepravu venku invalidní vozík. Poslední roky se bez něj neobejdu ani doma. Díky i za něj, protože jinak bych se nikam nedostala.

Člověk se přesto nesmí vzdát. Každý den je třeba znovu a znovu začínat. Bojovat o každý pohyb, který dokážu ještě sama udělat. Bojuju s nekonečnou únavou, což je po omezeném pohybu ten největší průvodní problém roztroušené sklerózy. Bojuju s nejrůznější bolestí, nejsem žádný trpitel, a proto, když nemůžu vydržet, беру si tabletku. Bojuju s leností, nechce se mi někdy cvičit, ale musím. I to cvičení musí bolet, aby bylo účinné. Jsou dny, kdy se mi nechce vůbec nic. A tehdy mi velmi zřetelně pomáhá víra. Pomáhá mi každý den, protože, jak jsem četla v té křížové cestě, v Bohu a ochotě k oběti všechno dostává smysl.

V tomto směru je mi hodně blízká schönstattska spiritualita se svým „kapitálem milosti“. Tato spiritualita je zaměřena na Pannu Marii, naši nebeskou Matku. Skrze Marii – k Ježíši. Schönstattske hnutí založil německý kněz P. Josef Kentenich /1885-1968/. Toto společenství klade důraz na to, že jeho členové dávají svou snahu, radosti a díky, oběti, modlitby, ale i všechno, co je těžké, do rukou Panny Marie. Také tam dávám to, když se mi nechce něco udělat, ale pak si řeknu: Já to udělám a dám to na „kapitál“. Stejně tam dám i to, co je mi nepříjemné, nebo mě

mrzí. Třeba se ke mně někdo choval špatně, můžu mlčet a hned v duchu říct: Já ti to dávám na „kapitál“. Bůh pak z něho může rozdávat milosti všem potřebným. Obracím se k Marii, když zase všecko zpackám. Volám: Byla jsi člověk a maminka, viš, jak to chodí. Pomoz mi, prosím! Přimlouvej se za mne!

Nemoc mi přinesla také spoustu dobrých věcí. Na svět se dívám trochu jinýma očima, všímám si víc krásy kolem sebe a dokážu se z ní radovat. Mám víc času, i když mě hodně omezuje únava. Ráda jezdím do přírody a můžu děkovat Bohu za její nádheru. Nestresuju se. Díky nemoci mám hodně nových přátel, které bych jinak nepoznala. Jsou to lidé

stejně nemocní nebo spolupacientky z nemocnice, kde pravidelně každoročně pobývám. Zde se mi také naskytují různé možnosti působení. Můžu je povzbudit. Potěší mě, když mi při loučení řeknou, že i oni budou v životě bojovat s tím, co je potká. Někdy je příležitost bavit se také o Bohu a otázkách týkajících se víry. Jsem ráda, že o něm mohu svědčit.

Na závěr chci poděkovat celé své rodině za velkou ochotu mi jakkoliv pomáhat. Děkuji i otci Petrovi za duchovní doprovázení, za mnohá povzbudivá slova. Děkuji všem, kteří mi pomáháte a modlíte se za mě. I já se za celé naše farní společenství modlím.

Heda

SLOVO PRO DUŠI

TAJEMNÁ CHŘIPKA...

Je pátek po obědě a ty se vracíš autem domů. Ladiš rádio. Ve zprávách říkají, že v nějaké daleké vesnici zemřeli tři lidé na nějakou neznámou chřipku, o které nikdo nikdy neslyšel. Nevěnuješ této zprávě moc pozornosti.

V pondělí, když se vzbudíš, zaslechneš, že mrtví už nejsou jen tři, ale třicet tisíc lidí už zemřelo v dalekých krajích Indie. Kontrolní lékařský úřad ve Spojených státech vysílá lidi, aby tam provedli kontrolu.

V úterý se tato zpráva stává nejdůležitější, je zprávou na první straně všech novin, protože se to netýká už jen Indie, ale také Pákistánu, Íránu a Afghánistánu. Říkají jí „tajemná chřipka“ a všichni se ptají: „Jak ji dostaneme pod kontrolu?“

V Evropě nastává panika a hranice jsou uzavřeny. Ve večerních zprávách slyšíš zprávy z Francie, kde redaktor mluví o jednom muži, který zemřel v nemocnici na tuto chřipku. Zprávy hovoří, že když máš tento virus, týden

vůbec nepozoruješ, že ho máš. Pak máš čtyři dny velké bolesti a pak zemřeš. I Velká Británie zavírá hranice, aby se vyhnuli nákaze, dokud nebude nalezen lék.

Následující den se lidé shromáždí v kostelích, aby se modlili za nový lék. Zdá se, že chřipka zasáhla celý svět. Vědci pokračují v hledání nové protilátky, ale nic nezabírá. Zanedlouho přijde dlouho očekávaná zpráva: Byl rozluštěn kód DNA viru. Může se vyrobit protilátka. Je však potřebná krev někoho, kdo nebyl nakažen. A hned se šíří vyzva, aby všichni šli do nejbližší nemocnice a nechali si udělat krevní testy. Jdeš tam také se svou rodinou.

Po vyhodnocení krevních vzorků vyjde lékař a vyvolává jedno jméno. Nejmenší z tvých dětí je u tebe, tahá tě za kabát a říká: „To je moje jméno!“ Dřív, než se vzpamatuješ, vezmou ti tvého syna a ty křičíš: „POČKEJTE!“ Oni říkají: „Jeho krev je čistá, jeho krev je čistá!“ Za několik minut vyjdou lékaři ven, radují se.

Nejstarší lékař přijde k tobě a říká: „Děkujeme, pane, krev vašeho syna je čistá, můžeme vyrobit protilátku...“

Tato zpráva se rychle šíří, lidé se radují. Vtom znovu k tobě i tvé manželce přijde lékař a říká: „Můžeme si s vámi promluvit?“ „Jde o to, že jsme nevěděli, že dárcem bude dítě. Potřebujeme, abyste podepsali papíry na dárcovství krve.“ Zatímco čteš papíry, uvědomíš si, že zde není upřesněno množství krve, a tak se ptáš, kolik krve?

Lékařův úsměv se vytratí a on poví: „Nevěděli jsme, že to bude dítě. Nebyli jsme na to připraveni. Potřebujeme použít všechnu krev...“

Nevěříš tomu a snažíš se oponovat: „Ale... Ale...“ Lékař pokračuje a naléhá: „Nerozumíte, mluvíme o léku pro celý svět! Zachráníte svoje další děti a milióny dalších lidí. Prosím vás, podepište, nutně potřebujeme všechnu krev. Ptáš se: „A nemůžete udělat transfuzi?“ „Když najdeme další čistou krev, uděláme to... Podepišete? Prosím! Podepišete!“

V tichosti podepisuješ. Ptají se tě: „Chcete vidět svého syna?“

Jdeš do sálu první pomoci, kde sedí tvůj syn a ptá se tě: „Tati! Mami, co se děje?“ Vezmeš jeho ruku do své a povídáš: „Synku, tvoje matka i já tě velmi milujeme. Milujeme tě a nikdy nedovolíme, aby se ti stalo něco, co není vyhnutelné.“ Když se vrátí lékař, říká: „Je mi líto, ale musíme začít. Lidé na celém světě umírají...“

Odešel bys? Mohl bys odejít a nechat tam tvého syna, zatímco on ti říká: „Tati, mami, proč mne necháváte samého?“

Za týden pochováváš svého syna, jeden z tvých přátel je doma a v klidu spí, jiní nepřišli, protože se chtěli projít nebo se podívat na fotbalový zápas, další přijdou na pohřeb s falešným úsměvem a další říkají, že je to nezajímá...

Chce se ti křičet: „Můj syn zemřel kvůli vám!!! Zajímá vás to vůbec?“

Často je to přesně to, co Bůh chce říci nám: „Můj syn zemřel pro vás a vy přesto stále nedokážete uvěřit, že vás miluji?“

Je zvláštní, jak lehce lidé odmítají Boha a pak se ptají, proč je svět čím dál tím horší. Je zvláštní, jak prázdné, kruté nebo i vulgární scény se svobodně pohybují po virtuálním světě, zatímco rozhovor o Ježíši je ve školách i na pracovištích často nežádoucí...

Je zvláštní, že často věříme všemu, co píšou noviny, ale neustále pochybujeme o tom, co říká Bible. Je zvláštní, jak se den co den namáháme, abychom měli dost majetku na zemi, a jak málo času a energie věnujeme tomu, abychom si shromáždili poklady v nebi. Je smutné, když někdo říká: věřím v Boha, ale svými činy ukazuje, že má jiné úmysly.

Nepochopitelné slitování

Kdyby královský syn chtěl zemřít, aby usmířil zločin svého podřízeného, kterého miloval, nebo kdyby nějaký král chtěl vydat život svého syna za důvěrného přítele, to by byl zázrak dobroty a slitování. Ale že tento Syn chtěl zemřít a že tento Otec chtěl vydat život svého Syna za jediného nepřítele na smrt, to je nepochopitelná míra milosrdenství a dobroty. A právě toto udělal Bůh, když svého Syna v lidské podobě vydal svému nepříteli, nejen aby lidskou přirozenost zachránil, ale aby ji pozvedl na trůn Boží.

To udělal Syn Boží, který mohl lidi zachránit jedním slovem, jedinou slzou; ale on jim chtěl zasloužit milost spásy tak těžkým životem, jaký vedl, a takovou hanebnou a surovou smrtí, jakou trpěl. A po tom všem nemáme mít důvěru v tak velké milosrdenství? Naopak my věříme, že tak laskavý Vykupitel, který nás vykoupil za cenu své krve, nás také osvobodí od našich hříchů a nedokonalosti?

převzato z internetu

O NADĚJI

Souhlasím, že nemoc, umírání, smrt milovaného člověka a všechno, co s tím souvisí, představuje jen jeden díl z nevyčíslitelného množství nejrůznějších lidských křížů. Jsou i jiné, neméně těžké.

Už ani nedovedu odhadnout, kolikrát jsem slyšela větu: „Kdyby byl Bůh, nemohl by to dopustit.“ V takové situaci se jaksí nehodí připomenout trpícimu, že „Bůh je Láska“. Zvláště člověka nevěřícího to může hodně popudit. Spíše se hodí připomenout, že „Hospodin švihá ty, kteří jsou mu blízko, aby jim dal výstrahu.“ (Júdit 8, 27).

Abý jim dal výstrahu! To může vzdáleně trochu připomínat něco jako protekci. Bůh dopouští, aby nás vychovával, ne aby si na nás smlsnul. Zřejmě mu tedy na nás záleží. Pokud člověku dobře funguje svědomí, většinou připustí, že výchovu či dokonce převýchovu potřebuje. Pokud je ovšem přesvědčen o své nevinnosti a dokonalosti, pak mu nepomůže žádný biblický citát.

Ale Bůh, který Láska prostě je, ať tomu věříme nebo ne, trpícího člověka nikdy neopustí. **Nejenže nenaloží na nikoho víc, než unese (srov. 1 Kor 10,12-13), ale ještě mu pošle tebe, ano, právě tebe, abys mu břemeno pomohl nést.**

z knihy M. Svatošové O naději

*Připomeň mi, Pane, ty, na které lze tak snadno zapomenout ve shonu dne.
Připomeň mi ty, kteří jdou životem bez povšimnutí, odstrčení, opuštění.
Pomoz mi být v jejich blízkosti.*

*Usmát se, podržet ruku nebo jen tiše naslouchat.
Jak jinak mohou poznat, že Ty jsi Láska.*

Petr Škrla

připravila Mirka Červenková

VYZNÁNÍ VÍRY X.
Věřím v církev

Milí přátelé,

po vánoční přestávce budeme pokračovat v článku Vyznání víry týkající se církve: ...věřím ve svatou církev obecnou... (KKC 748 – 975). Dnes se zaměříme na charakteristiky církve: Boží lid, Kristovo tělo, chrám Ducha svatého.

Na začátku připomenu důležitou věc pro správné porozumění tomuto tajemství víry: je třeba vnímat nejen viditelnou stránku církve (společenství hříšných lidí), ale samozřejmě i neviditelnou stránku (Kristovu nevěstu, v níž působí Bůh ve třech osobách). Více jsme si to nastínili v předminulém čísle Cesty - 3/2012.

Boží lid (čl. 781-786)

Bůh si nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, s vyloučením jakéhokoli vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho v pravdě uznával a sloužil mu. Nejprve to byl izraelský národ, se kterým uzavřel smlouvu. „Tato smlouva byla dovršena Kristem, který ve své krvi povolal ze Židů i z pohanů lid, který by ne podle těla, nýbrž v Duchu vytvořil jednotu“. (čl. 781)

Tento Boží lid má tyto výrazné rysy:

- **Boží lid:** Bůh nepatří jako vlastnictví žádnému národu. Ale on si z těch, kteří kdysi nebyli žádným národem, získal národ: „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý“ (1 Petr 2,9). **Tímto „národem“ je církev.**
- Člověk se stává členem tohoto lidu „zrozením shůry“, „z vody a Ducha“ (Jan 3,3-5), to je vírou v Krista a křtem, a ne tělesným narozením.

- *Hlavou* tohoto lidu je Ježíš Kristus (Pomazaný): protože totéž pomazání, Duch svatý, stéká z Hlavy na Tělo, je tento lid „mesiášským lidem“.
- „*Tomuto lidu* přináleží důstojnost a svoboda Božích dětí, v jejichž srdci přebývá Duch svatý jako ve svém chrámu.“
- „*Jeho zákonem* je nově přikázání - milovat tak, jak nás miloval sám Kristus.“
- Jeho *posláním* je být solí země a světlem světa. Církev „je pro celé lidské pokolení naprosto jistým zárodkem jednoty, naděje a spásy“.
- „*Jeho cílem* je Boží království, které založil sám Bůh na zemi a které se má dále šířit, dokud je také nedokoná on sám na konci času.“ (čl. 782)

Ježíš Kristus je ten, kterého Otec pomazal Duchem svatým a kterého ustanovil „knězem, prorokem a králem“. Každý pokřtěný má účast na tomto Kristově poslání:

Kněz - pokřtění jsou svým znovuzrozením a pomazáním od Ducha svatého posvěceni jako duchovní chrám a svaté kněžstvo. (V praxi to znamená, že všichni máme konat to, co je hlavním úkolem kněze: přinášet Bohu oběti. Nejdůležitější naší obětí je poslušnost Bohu.)

Prorok – pokud se drží pravé víry křesťanům svěřené (neodchyluje se od ní), prohlubuje její chápání a stává se Kristovým svědkem uprostřed tohoto světa. („Prorok“ je tedy ten, kdo životem i slovy hlásá víru v Krista.)

Král – pro křesťana „kralovat“ znamená „sloužit“ Kristu, především v „chudých a trpících“, v nichž církev „vidí obraz svého chudé-

ho a trpícího Zakladatele“. (Naši „královskou“ úlohou je zároveň i ovládat naši hříšnou přirozenost – samozřejmě s Boží pomocí.) (čl. 783-786)

Kristovo tělo (čl. 787-796)

Ježíš hned od počátku přidružil své učedníky ke svému životu, zjevil jim tajemství Království, dal jim účast na svém poslání, na své radosti i na svém utrpení. (čl. 787)

Když byla učedníkům odňata Kristova viditelná přítomnost, nenechal je osiřelé. Slíbil jim, že s nimi zůstane až do skonání věků, poslal jim svého Ducha, čímž z nich vytvořil tajemným způsobem své Tělo. (čl. 788)

Přirovnání církve k tělu osvětluje úzký vztah mezi církví a Kristem. Není jenom shromážděna kolem něho; je sjednocena v něm, v jeho Těle. Je třeba zvlášť podtrhnout tři aspekty církve - Kristova Těla: jednotu všech údů mezi sebou v síle spojení s Kristem; Kristus – hlava Těla; církev – Kristova nevěsta. (čl. 789)

Chrám Ducha svatého (čl. 797-801)

„Co je naše duše pro naše údy, totéž je Duch svatý pro Kristovy údy, pro Kristovo Tělo, jimž je církev,“ říká sv. Augustin. (čl. 797)

Duch svatý je „počátek každé činnosti životné a opravdu spasitelné v každém z rozmanitých údů Těla,“ píše papež Pius XII. Nejruznějším způsobem působí při budování celého Těla v lásce: skrze *Boží slovo*, „které má moc vzdělávat“ (Sk 20,32); skrze *křest*, kterým vytváří Kristovo Tělo; skrze *svátosti*, které dávají růst údům Kristovým a uzdravují je; skrze „milost danou apoštolům“; skrze ctnosti, které uschopňují ke správnému jednání, a konečně skrze rozmanité zvláštní milosti (nazývané „*charizmata*“), kterými se věřící stávají „schopnými a pohotovými přijímat různé práce či úkoly užitečné pro obnovu

a další rozvoj církve,“ jak uvádí II. vatikánský koncil v encyklice *Lumen Gentium*. (čl. 798)

Charizmata, ať mimořádná, nebo prostá a skromná, jsou milostí Ducha svatého, které přímo nebo nepřímo slouží užitku církve a jsou zaměřena k jejímu budování, aby prospívala lidem a potřebám světa. Tedy ne k osobnímu prospěchu nebo velikosti, ale k dobru církve a můžeme říci i celé společnosti. (čl. 799)

Charizmata má s vděčností přijímat nejen ten, kdo je dostává, nýbrž všichni členové církve. Jsou totiž úchvatným bohatstvím milosti pro apoštolskou pohotovost a pro svatost celého Kristova Těla, pokud se ovšem jedná o dary, které opravdu pocházejí od Ducha svatého a jsou uplatňovány tak, že se plně shodují s ryzími podněty téhož Ducha, totiž s *láskou*, která je *pravým měřítkem charizmat*. (čl. 800)

Žádné charizma nezprošťuje povinnosti mít v úctě pastýře církve a podřízovat se jim. Pastýřům církve „zvláště přísluší nezhášet oheň Ducha, ale všechno zkoumat a držet se toho, co je dobré,“ aby všechna charizmata ve své rozmanitosti a vzájemném doplňování spolupracovala ke „společnému prospěchu“ (1 Kor 12,7). (čl. 801)

V příštím díle bude prostor této rubriky věnován tajemství církve z pohledu, který známe z Nicejsko-cařihradského vyznání víry: věřím v jednu, svatou, všeobecnou a apoštolskou církev.

*Těším se na příště
Petr Martínek*

Prameny:
Katechismus katolické církve (KKC)

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Tentokrát přinášíme rozhovor s naším drahým a často vzpomínaným **O. PAVLEM FOXEM PACNEREM**, který byl v prosinci loňského roku jmenován **proboštem Význačné kolegiální kapituly u sv. Václava v Mikulově**.

1. Byl jste jmenován proboštem – co to vlastně znamená?

Slovo „probošt“ zní skutečně asi trochu tajemně a starodávně. Probošt je vlastně představený tzv. kapituly. Wikipedie praví: „Kapitula (katedrální nebo kolegiální) je sborem kanovníků, tj. společenstvím kněží konkrétní církve, jimž přísluší konat slavnostní bohoslužbu v katedrálním nebo kolegiálním kostele.“ A v knize o dějinách kapituly v Mikulově se píše: „Kapituly byly zřizovány pouze u nejvýznamnějších kostelů, a pokud nepočítáme katedrální kostely v sídle diecéze, kde to bylo pravidlem, dostalo se této cti jen několika málo místům. Založení kolegiální kapituly v roce 1625 dodalo městu Mikulovu výrazně na vážnosti a vznešenosti.“

Snad vás tyto citace moc nevylekaly. Zní to jistě velmi vznešeně. V současnosti je bohatstvím mikulovské kapituly bohatá duchovní a kulturní historie, několik velkých chátrajících budov a nějaké pozemky. A tak bylo třeba jmenovat probošta, aby mohl kapitulou někdo právně zastupovat. Že jsem to zrovna já? K tomu asi není co dodat...

2. Nakolik to změnilo váš život?

Nic podstatného se v mém životě naštěstí nezměnilo. Zůstávám nadále normálním (snad) katolickým knězem. Možná přibýlo trochu více „ekonomických“ starostí a zodpovědností, ale díky tomu, že na nic nejsem sám, tak se vše jistě nějak zvládne. Máme zde v Mikulově naštěstí vynikající paní inže-

nýrku – technickou administrátorku, která ekonomickým a technickým záležitostem rozumí stokrát (možná i tisíckrát) víc než já. Takže skvělé. Bez ní by to byl nula bod. Co se ještě změnilo? Častěji než dříve slyším třeba nějakou ironickou poznámku od některých mých kamarádů. Minimálně dva z nich dobře znáte...☺

3. Žijete v kněžském společenství – co to obnáší a jak jste spokojený?

Jsem spokojený s tím, že nejsem na faře sám a můžeme spolupracovat. Protože znáte dobře otce Josefa, tak jistě chápete, že vytváříme vskutku radostné společenství. Třetího spolubratra Oldřicha asi zatím neznáte. Abychom si moc nelezli na nervy, tak se občas raději úspěšně mímíme. Staráme se o farnosti v Mikulově a širokém okolí, takže máme nějak rozdělené úkoly atd. Není to vždy jednoduché, neboť když jsem byl na faře sám, tak jsem si vždycky mohl dělat, co jsem chtěl. Teď si sice většinou také dělám, co chci, ale občas se musím snažit brát ohled také na druhé...☺ Jsem však vděčný Bohu, že se spojenými silami snažíme vytvářet komunitu oratoriánů sv. Filipa Neri.

4. Když se ohlédnete na čas strávený v naší farnosti – co pro vás znamenal?

Opravdu upřímně přiznávám, že to byly krásné dva roky života. Jsem vděčný o. Petrovi, že kdysi přišel s touto myšlenkou vzájemné spolupráce. A i když můj přesun

do Mutěnic (které také miluji) přišel nečekaně brzy, tak děkuji Bohu, že mi alespoň chvíli dopřál přebývat mezi vámi. Byl to prostě „kotel“. Především to pro mě znamenalo spoustu krásných setkání a zakoušení živé víry v rodinách a uprostřed velkého společenství farnosti. A také to byl pro mě čas nejvyšší tělesné váhy v dosavadním životě. ☺ Jsem moc rád, že dobré vztahy a přátelství přetrvávají i nadále. Díky vám se v Bojanovicích stále cítím jako doma. Takže vám i touto cestou (Cestou) za vše moc děkuji!

5. Mikulov jistě stojí za návštěvu – jaké pamětihodnosti bychom tu neměli přehlédnout?

Tak určitě. Mikulov je skutečně nádherné město. Tak se mi zdá, že o co méně je v tomto pohraničním kraji křesťanů, o to více je zde vzácných památek a nádherné přírody. Mým nejoblíbenějším místem je Svátý kopeček. Neměli byste přehlédnout krásné kostely, velkolepou hrobku, židovský

hřbitov, Kozí hrádek, jeskyni na Turoldu... A místního probošta. ☺ A také se tu nachází spousta příjemných hospůdek, kavárna a podobných zařízení. Rád vás zde přivítám.

6. Byl jste, otče Pavle, znám jako milovník fotbalu a třeba i cyklistiky – změnilo se něco?

Naštěstí se nic moc nezměnilo. Bohužel tu zatím nemám partu, s kterou bych jako v Bojanovicích nebo Mutěnicích chodil hrát pravidelně fotbálek. Ale už se snad pomalu něco rýsuje. Každopádně se i nadále věnuji svému třebíčskému fotbalovému klubu Torpedo Heda Fox. A už se moc těším na trochu teplejší počasí, abych mohl zase vyjet na kole. Musím se hýbat, abych nezačal. Ale už stárnu. Bude hůř.

Jak je vidět, nic moc se u o. Pavla nezměnilo, až na nový titul a tu tělesnou váhu. ☺ Tisíceré díky za rozhovor a přejeme mu hodně sil a ať mu jeho humor vydrží, i když prý bude hůř...

A. Tlachová & co.

CO VÁS ZAJÍMÁ

SVATÍ CYRIL A METODĚJ

Prožíváme rok, ve kterém slavíme 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Moravu. Leccos si o těchto světcích říkáme při dětských mších svatých; abyste ale vy ostatní nebyli ošizeni, připomeneme si v tomto a příštím čísle Cesty některé údaje ze života svatých bratří.

Dětství, mládí, studia

Bratři pocházeli z řecké Soluně, z rodiny hodnostáře byzantského císařství. Podle některých pramenů a na základě jejich znalostí

slovanského jazyka se soudí, že jejich matka byla slovanského původu.

Až do poloviny 19. století byli svatí Cyril a Metoděj běžně označováni staročeskými jmény **Crha** a **Strachota**. Crha vzniklo z Cyril; Strachota špatným překladem: řecké *Methodios* bylo mylně přikloněno k latinskému *metus* („strach“) a přeloženo.

Metoděj (křestním jménem Michal) se narodil roku 813. Původně se věnoval, jako jeho otec, činnosti ve státní správě. Brzy po ukončení studia práv v Byzanci byl

v r. 835 jmenován archontem, tedy místodržitelem, v byzantské provincii na řece Strymon (severně od Soluně), obývané Slovy. Svěho povolání se však kolem roku 845 zřekl a úřad archonta opustil. Rozhodl se skoncovat se světským životem a uchýlil se do kláštera. V jednom z mnoha klášterů na úbočí asijského „Olympu“ (turecky Keşiş-Dag, mnišská hora), asi 2500 m vysokého masivu jižně od města Bursa, se stal mnichem a jáhnem a přijal mnišské jméno Metoděj.

Cyryl (křestním jménem Konstantin; jméno Cyril přijal až před koncem života v klášteře v Římě) se narodil roku 827. Po studiu na školách v Soluni vystudoval teologii, filozofii a literaturu na vysoké škole v Konstantinopoli. Studia dokončil kolem roku 847. Kancléř císařovny Theodory II. Theoktistos dal Konstantina vysvětit na kněze a jmenoval jej knihovníkem a archivářem patriarchy Ignatia. Konstantin se však tajně uchýlil do samoty jednoho z mnoha klášterů na zalesněném mořském pobřeží. Když byl asi po půl roce vypátrán a přemluven k návratu do Cařihradu, Konstantin zdvořile odmítl bývalou funkci a přijal raději nabízené místo profesora filozofie na dvorní vysoké škole. Před nástupem na toto místo prokázal svoji způsobilost a schopnosti veřejnou zkouškou v podobě náboženské disputace se sesazeným patriarchou Janem.

Misie u Saracénů

V roce 851 byl 24letý Konstantin císařovnou Theodorou požádán, aby obhajoval křesťanské učení u Saracénů. Konstantin se s tajemníkem Georgiem odebral do Bagdádu, hlavního města jejich říše. Konstantin si počínal natolik moudře a vtípně, že dokonce vyprovokoval Araby k pokusu, naštěstí neúspěšnému, jej otrávit. (Podle legendy měl Konstantin vypít pohár s otráveným vínem. Konstantin léčku svých nepřátel vytušil a před

vypitím poháru se pomodlil slovy: „Slíbil jsi, Pane, že bude-li tvůj věrný pít něco otráveného, neuškodí mu to – pro svou věrnost mě ochraň.“ Potom pohár vypil, šel spát a druhý den se k úžasu protivníků probudil zdrav.) Po návratu z Bagdádu i přes Theoktistovu snahu udržet Konstantina v Cařihradu, jej to táhlo opět do samoty. V roce 855 se připojil k Metodějovi a také vstoupil do kláštera.

Je nanejvýš pravděpodobné, že velký podíl na odklonu bratrské dvojice od státní služby a veškerého světského života i jejich následném úteku do klidného klášterního prostředí měly drsné politické praktiky a silné politicko-náboženské střety, které se v té době v Byzanci odehrávaly.

Misie u Chazarů

Kolem roku 860 byli Konstantin i s bratrem Metodějem povoláni k kláštera do Cařihradu a vysláni byzantským císařem Michaelem III. na misijní cestu k Chazarům na poloostrov Krym. Mise obou bratří měla proto za úkol v prvé řadě obnovit spojení s Chazary. Oba bratři měli na této cestě samozřejmě i náboženské cíle: hlásat víru v Krista. Při cestě se bratrům podařilo nalézt ostatky svatého papeže Klimenta I., které pak údajně přinesli na Velkou Moravu, snad na Hradiško svatého Klimenta. Část z nich později při své cestě do Říma vzali s sebou jako dar papeži a jsou dnes uloženy v bazilice svatého Klimenta nedaleko Kolosea.

Poselstvo od Rastislava

V roce 862 vyslal kníže Velké Moravy Rastislav poselstvo k byzantskému císaři Michaelovi III. s prosbou o vyslání duchovních, kteří by vedli bohoslužby v slovanské řeči a položili tak základy vlastní církve na Velké Moravě. Obyvatelé Velké Moravy se již v té době sice seznámili s církevním učením misionářů z Východofranského království,

ale kníže Rastislav se obával politického a náboženského vlivu německých kmenů, a tak ze země nechal latinsky mluvící kněze vyhnat. Velkým problémem také bylo to, že lidé latinské bohoslužbě zaváděné západními misionáři nerozuměli – víra tak jen těžko pronikala do praktického života našich předků.

Díky znalosti jazyka byli pro tuto misi vybráni právě Konstantin a Metoděj. Při přípravách Konstantin sestavil nové písmo (hlaholici) pro slovanský jazyk a společně s bratrem Metodějem přeložili do staroslověnštiny části Písma svatého a liturgické knihy potřebné pro konání bohoslužeb. (Podle některých pramenů se Konstantin na začátku práce na novém písmu dlouho a vroucně modlil. Na znamení toho, že svou práci svěřuje Bohu, udělal na papír znamení kříže a potom chtěl začít vymýšlet hlaholské „a“. A náhle ho napadlo, že toto písmeno už má hotové: bude mít tvar kříže! A tak se i stalo.)

Příchod na Velkou Moravu (863)

Na Velkou Moravu dorazili bratři na jaře 863. Podle tradice to bylo 11. či 24. května. Konstantin přišel pravděpodobně v hodnosti

kněze a Metoděj patrně jako jáhen. (Byzanc nemohla vyslat biskupa, jak žádal Rastislav, neboť neměla o poměrech na Moravě představu a dostala by se tím do konfliktu s Římem. Díky tomu ale misie Konstantina a Metoděje nezbudila podezření u franských kněží, a oba bratři mohli zprvu nerušeně pracovat.) Pracovali zde s velkými úspěchy, protože vedli kázání i vyučování bratří ve staroslověnštině. Navíc – a hlavně – je Slované obdivovali pro jejich opravdovou zbožnost a velkou vzdělanost. V roce 864 ale Ludvík II. Němec napadl Velkomoravskou říši a kníže Rastislav byl nucen přiznat vazalství vůči Východofranské říši a umožnit návrat latinským kněžím. Brzy po jejich příchodu zpět do země došlo ke svárům dvou koncepcí hlásání víry a slavení bohoslužeb – latinské a staroslověnské.

V příštím čísle Cesty si životopis svatých bratří dokončíme.

o. Petr

Prameny:

Petr Piřha: Slyšte slovo a zpívejte píseň wikipedie

PROGRAM HUDBY O VELIKONOCÍCH

24. 3. 2013	Květná neděle:	Pašije podle svatého Lukáše
29. 3. 2013	Velký pátek:	F. Kedrubek - Prapor Krále G. P. Palestrina - Improperia J. G. Handl - Ecce, quomodo moritur...
31. 3. 2013	Velikonoční neděle:	Joseph Blahack - Messe in F

Na Velký pátek zpíváme i letos skladbu Ecce, quomodo moritur... .

Text této skladby je latinský a pro většinu lidí nesrozumitelný. V minulosti však text této skladby přeložil o. Antonín Blaha: „*Hle, kterak umírá Spravedlivý. A nikdo to srdcem nechápe. Spravedliví muži jsou odstraňováni a nikdo neuvažuje. Rukou nepravosti je uchvácen Spravedlivý. Jeho památka je pokoj a mír na Sionu.*“

O MANŽELSTVÍ

„Našel jsi svůj kříž.“

Je to kříž, který máš milovat a rád nést. Nesmíš ho zahodit, ale máš ho hladit...“

Při svatebním obřadu v kostele kněz často připomíná: „*Nebude to jen procházka růžovým sadem, přijdou problémy, pokušení, ... Nejste na to jenom vy dva, pozvali jste do svého manželství ještě třetího: Boha. Je to takový manželský trojúhelník. Bůh je čistý zdroj lásky, síly a radosti, všechno s vámi bude prožívat, pozvali jste ho. Nezapomínejte, že má své místo ve vašem vztahu...“*

Ve chvíli, kdy si novomanželé slibují lásku, úctu a věrnost, žádný z nich předem neví, kolik let jim bude přáno spolu prožít nebo s jakými problémy se setkají. Neví, zda ten druhý neonemocní, zda nezklame, zda se nezmění...

Ve farní matrice jednoho města v Bosně a Hercegovině je zapsáno třináct tisíc věřících. Ani jeden z nich není rozvedený. Čím to je? Lidé, kteří tamní poměry znají, vypravují, že se mladým lidem, připravujícím se na manželství, neříká, že našli ideálního partnera. Kněz jim říká: „*Našel jsi svůj kříž. Je to kříž, který máš milovat a rád nést. Nesmíš ho zahodit, ale máš ho hladit...“*

Kdyby tato slova byla pronesena v nějaké jiné zemi, vyvolala by zřejmě u snoubenců zděšení. Ale v Hercegovině vyvolává kříž tu největší lásku. Mladí lidé při manželském slibu drží své ruce spojené nad křížem. Dřív, než se políbí, políbí nejprve kříž, a vědí, že líbají zdroj Lásky. Po svatebním obřadu si manželé vezmou kříž domů a dají ho na čestné místo. Když dojde k problémům a konfliktům, modlí

se manželé před křížem, aby našli pomoc. Kolem kříže se rodina shromažďuje k modlitbě, odpouštějí si tu navzájem. Rodiče učí děti líbat kříž každý den a nejit spát dřív, aniž by Ježíši poděkovaly. Pro děti je Ježíš přítelem rodiny, který je ctěn a líbán.

Když se vdávala moje kamarádka, kněz při svatební mši mluvil o kříži. Někteří svatebčané se skoro pohoršovali, proč to ten farář „kazuje“, má přece mluvit o lásce. Několik let po svatbě její manžel vážně onemocněl. Byl okamžitě operován a musel podstoupit chemoterapii. Díky Bohu se z toho dostal, uzdravil se a dnes se rodina těší na příchod třetího dítěte. Kamarádka se mi svěřila, že v té těžké době klečela před křížem a vzpomínala na slova kněze, který na jejich svatbě mluvil o kříži. A ten kříž ji nesl v nejtěžších chvílích.

Svatost manželství je mezi ostatními svátostmi jedinečná tím, že ji neuděluje kněz, nýbrž sami snoubenci. Muž a žena jsou sami sobě navzájem nástroji milosti. Tato milost spojuje pár k nerozlučitelné a celoživotní jednotě, naplňuje oba a vede je na cestě ke křesťanské dokonalosti.

Jeden z aspektů manželství, na který se často zapomíná je tento: **úkolem muže a ženy je sobě navzájem a svým dětem pomáhat, aby přišli do nebe.** Tím, že své povolání zaměří ke Kristu, inspiruje každý z manželů toho druhého ke stále větší hloubce sebeobětování. Rodina se často nazývá „školou ctností“, protože manželství a **rodinný život už ze své přirozenosti nabízí enormní možnosti cvičit se v lásce, věrnosti, trpělivosti, sebezáporu a laskavosti,**

jakož i v jiných ctnostech, které nás činí podobnějšími Kristu.

Svolat na sebe milost svátosti manželství neznamená jednoduše, že si vzpomenu na den svého sňatku a pomyslím si: „Musím tento slib dodržet...“ Bůh nabízí manželům ještě mnohem víc: skrze modlitbu a plnění povinností je v jejich svazku posiluje a pomáhá jim, aby v každé znepokojivé situaci obstáli – ať už jsou to rozdíly v názorech, těžká nemoc,

finanční problémy nebo pokušení k nevěře apod. Milost svátosti manželství působí, že manželé svoji přirozenou manželskou lásku přivádějí ke stále větší dokonalosti a pozvedají ji do vyšší roviny. A pokud tuto milost manželé hříchem ztratili, mohou ji znovu získat tím, že se obrátí k Bohu a s jeho pomocí obnoví svůj život v lásce a růstu ve ctnostech.

P. Ludwig Hagel (upraveno, kráceno)

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

F. Asrmenti: Otevřené dopisy Karmelitánské nakl., 71 stran

ÚRYVEK Z KNIHY:

Milý Petře,

když ti píšu, myslím znovu na onen večer, kdy stál Ježíš před soudem a byl pak odsouzen k smrti a ty ses na dvoře ohříval u ohně. Tam jsi ho zapřel.

Sázím se, že když jsi zradil Ježíše, pak přestože jsi byl tak blízko u ohně, aby ses zahřál v nočním chladu, mrazilo tě na celém těle a u srdce. Vždyť když někdo miluje, ale uvědomí si, že chybil, srdce mu zledovatí!

Proléval jsi slzy, když sis uvědomil, cos udělal, protože je pravda, co o tobě píše Heinz: „Petr nezapírá Ježíše z pouhé zbabělosti. Nikdy se neprojevil jako zbabělec. Nechybí mu charakter, ochabuje jeho víra.“ Ježíš přece věděl, že ho zapřeš, a přece ti chtěl jednoho dne odhalit tvé poslání a řekl ti: „Petře, na tobě zbuduji svou církev.“ Pro Ježíše, pro ostatní učedníky, pro křesťany všech dob jsi vždycky představoval víru, měl jsi vůdčího ducha. A přece jsi zradil Mistra. Proč? Snad proto, že Bůh, který neponechává nikdy nic náhodě, chtěl nám tvým

prostřednictvím říct, že přes naše slabosti nás miluje nekonečnou láskou.

Milý Petře, když uvažuji o tom, co se ti přihodilo, myslím na naši křehkost, na naši malověrnost, na naši omezenou lásku k Bohu, na naše sobecké zájmy. Naše víra nás jakoby od samého počátku vede k tomu, abychom si vytvořili „boha“ k svému užívání a konzumování nebo morálku přípůsobilnou každé situaci. Jsme jako ty, Petře, když zapíráme Ježíše v malých nebo velkých životních zkouškách, při kterých by zralá víra vnukala naopak naprostou důvěru v Boha, jistotu, že onou otřesnou nebo dramatickou událostí chce nám dát Bůh znamení milosrdenství.

Milý Petře, tvá zrada mi také připomněla a trochu oživila, co cítil Ježíš při tvém zapření. Také toto utrpení mělo být zřejmě součástí jeho pašijí.

Biblická moudrost nás napomíná: „Přítel je poctivý, i když zraňuje, nepřítel tě klame, i když tě líbá... Přátelil s kdekým je ke škodě; kdo však miluje, přílně víc než bratr.“ Jaké hluboké zklamání, jakou hořkost a sklíčenost v sobě pociťujeme, když shledáme, že jsme byli zrazeni, obelštěni někým, s kým nás spojilo hluboké přátelství!

Ale Ježíš tě neodsoudil, dokonce tě měl i nadále rád. Když máme někoho rádi, milý Petře, nedovedeme přát zlo tomu, kdo nám je působí.

Je doba, kdy se mají dokázat city mezi osobami, láska, úcta, náklonnost. Sirachovec říká: „Přítel tě miluje za každé okolnosti, je to bratr v den protivenství.“

Milý Petře, také nám se stává jako tobě, že milujeme přítele, a přece ho zapřeme. Ale důležité je, abychom uměli uznat své křehkosti a snažili se je odstranit. Díky za tvé slzy lítosti a za pokání! Poučil jsi mě, že naděje nikdy nepřestává, že se hodí vždy a pro všechny. Bezpečná naděje z vědomí, že Někdo nás bez ohledu na naše viny miluje.

Benedikt XVI.: Porta fidei - Brána k víře (Apoštolský list k vyhlášení Roku víry) Karmelitánské nakl., 31 stran

U příležitosti dvacátého výročí vydání Katechismu katolické církve se papež Benedikt XVI. rozhodl napsat apoštolský list. Povzbuzuje nás, abychom ve víře nezlenivěli. Jen očima víry můžeme vnímat úžasná Boží díla, jenž pro nás Bůh činí, a vidět znamení času v soudobých dějinách.

**PRO DĚTI A MLÁDEŽ:
Regina Domanová: Andělek ve vodách Karmelitánské nakl., 47 stran**

Knížka Reginy Domanové je půvabným zpracováním toho, jak může maminka, která čeká dalšího potomka, říci jeho sourozenci, co se děje v jejím břišku.

Miminko v knížce zkoumá před narozením i po narození sebe i okolní svět a mluví se svým andělem, který ho doprovází. Vyprávění dítěte a jeho rozmluvě porozumí už tříleté dítě.

M. Červenková

PRO ZASMÁNÍ

Jeden teolog se domnívá, že v nebi původně neměla být žádná žena; neboť v knize Zjevení je psáno: Když Beránek rozlomil sedmou pečeť, nastalo v nebi mlčení asi na půl hodiny. (Zj 8,1)

Úryvek rozhovor ze zasedání Velerady v Jeruzalémě:

Kaifáš: „Josefe, tys půjčil těm galilejským svou vlastní hrobku?!“

Josef Arimatejský: „No jo, půjčil... ale jenom na víkend!“

K otci biskupovi přišel po mši na návštěvu farář. Biskup ho tedy pozval na snídani.

„Děkuji, nemůžu,“ odmítl pozvání farář. „Jednak jsem už dnes dvakrát snídal a jednak je půst.“

Děti měly za úkol doplnit v testu správné pojmy.

- 1) Člověk, který zcela popírá Boží existenci, je..... Jirka místo slova „ateista“ dopisuje: „...úplně blbý.“
- 2) Co dělají křesťané, a ostatní lidé ne? Jedno z dětí napsalo „Hříchý.“

Pan farář se v náboženství ptá děti na znalosti o svatém Pavlovi:

„Tak kdo myslíte, děti, že se narodil v Tarsu?“ – „Tarzan!“

„Čím se vyučil sv. Pavel?“ – „Myslím, že katem.“

„Jakou smrtí zemřel apoštol Pavel?“ – „Sňatkem.“ (misto stětím ☺)

Děti během hodiny náboženství navštíví kostel. Některé jsou v kostele poprvé. Pan farář vysvětluje:

„A tady vpředu, to je nejdůležitější místo v kostele – svatostánek!“

Jedna žákyně se hned ptá: „Cože? Svatostánek? A to je ještě víc než první stánek??“

Z FARNÍ MATRIKY - ROK 2012

KŘTEM SE STALI BOŽÍMI DĚTMI:

Sofie Anna Bařinová, Sofie Bohŭnová, Klára Janečková, Barbora Lukešová, Soňa Alžběta Nektivová, Julie Pazderková, Dominika Podrazilová, Alžběta Polášková, Ema Anna Potužnicková, Alma Klára Přibilová, Lucie Robková, Adéla Šŭkopová, Adina Štohandlová, Ludmila Vančíková, Natálie Marie Vlašicová, Nela Magdaléna Výletová, Emilia Grace Young.

Matěj Baláž, Lukáš Blaha, Adam Blažek, Adam Bohŭn, Jakub Forch, Petr Cyril Halabrin, Kryštof Kaňa, Samuel Konečný, Tomáš Konečný, Viktor Kuběna, Jaroslav Jan Lokos, Tomáš Makudera, Tadeáš Martínek, Josef Němeček, Mikuláš Michael Pazderka, Tomáš Polínek, Jakub Prát, Timotej Sládek, Jakub Tománek, Filip Zlomek, David Zrzavý

VZÁJEMNOU LÁSKU, ÚCTU A VĚRNOST SI SLÍBILI:

Miroslav Blaha	&	Pavlına Nosková	Ondřej Novák	&	Hana Panciřová
Václav Janů	&	Terezie Bábiková	Lukáš Salajka	&	Lenka Zahradniková
Karel Krátký	&	Zuzana Esterková	David Smolka	&	Monika Křížová
Jan Mayer	&	Helena Maryšková	Marek Trešek	&	Lenka Bílíková
Angus Collin Mead	&	Ludmila Račická	Petr Zlomek	&	Jana Zemánková

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI

František Bílek (1943), Michael Bílek (1926), Jaromír Duda (1933), Jaromír Ištvánek (1931) - Josefov, Štěpán Komosný (1920), Petr Košutek (1944), Václav Lekavý (1921), Zdeněk Panáček (1962), Libor Polínek (1978), Karel Prčík (1932), Roman Robek (1964), Antonín Šupa (1923) - Josefov, Miroslav Toman (1982), Pavel Topenčík (1945), Štěpán Vrbovský (1946).

Růžena Bílková (1931), Františka Čáranová (1935), Marie Dudová (1935), Marie Kašíková (1929), Marie Kolibová (1914), Marie Pospíšilová (1928), Marie Pospíšilová (1930), Božena Šindarová (1927), Vlasta Štětková (1922), Hedvika Tomajerová (1930), Anežka Vaněčková (1934), Anna Vlasáková (1921), Anna Vymyslická (1929).

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice